

“Ambassadeur van Stichting de Mantelmeeuw: dat doe ik echt niet zomaar”

De burgemeester van Woerden heeft iets met burgers en was, voor hij dit ambt uitoefende ook nog daadwerkelijk meester, al zouden we dat nu niet meer zo noemen. Want Victor Josephus Henricus Molkenboer (Leiden, 1958) werd opgeleid tot docent geschiedenis en maatschappijleer. Sinds kort is hij ambassadeur van Stichting de Mantelmeeuw.

Welzijn

“Dat ik burgemeester zou worden heb ik vroeger niet kunnen verzinnen. Ik begon gewoon als leraar op mijn stageschool, toen nog de Huishoudschool voor het Nijverheidsonderwijs, nu het ROC Zadkine Welzijnsopleidingen in Rotterdam. Via het Middelbaar Beroeps Onderwijs (MBO) kwam ik bij het Regionaal Opleidingen Centrum (ROC) terecht, werd hoofd van de opleiding en later directeur. Bij mij gaan de dingen zoals ze gaan, ik streef niet bewust een bepaald doel na.”

Op zijn zestiende zat Victor Molkenboer al in de leerlingenraad van het Bonaventura college in Leiden. Met een bijna verontschuldigende grijs legt hij uit waarom. “Het was de tijd van minister Van Kemenade, die voorvechter was van gelijke kansen in het onderwijs en de middenschool wilde introduceren en ik wilde meepraten over al deze veranderingen. Het ging over belangrijke beslissingen en het ging over onze toekomst. Op mijn 18e ben

ik, in Leiderdorp waar ik toen woonde, de plaatselijke politiek ingegaan.” En alsof dat de vraag was voegt hij snel toe, “Voor de Partij van de Arbeid. Niet omdat ik vind dat alle mensen gelijk moeten zijn, maar wel omdat ik meer eerlijke kansen wil voor iedereen. Eigenlijk”, zo zegt Molkenboer, “ben ik een sociaal democraat van liberale huize met een katholieke achtergrond.” De vaart waarmee hij deze typering uit zijn mond laat rollen, geeft aan dat hij hier grondig over heeft nagedacht en de toonzetting is die van een man die trots is op zijn gedachtegoed.

Route uitzetten

“Die politieke interesse heb ik altijd gehad, maar ik zou nooit in de Tweede Kamer willen zitten of bij de Provincie”, is de stellige uitspraak van Molkenboer. “Wel wil ik graag invloed uitoefenen op het sociale bestel, maar dichtbij de mensen waar het allemaal om gaat. In Leiderdorp begon ik als raadslid, daarna werd ik fractievoorzitter en later wethouder. Tot de Commissaris van de Koningin vroeg of ik er niet voor voelde om in Leerdam de burgemeester

op te volgen. Daar moest ik echt even over nadenken. Als wethouder sta je aan het stuur, als burgemeester moet je vooral de route uitzetten.”

Is het de leraar die je vriendelijk toelacht en nieuwsgierig is naar wat jou beweegt, de historicus die beseft dat wij allen een product zijn van onze voorgeschiedenis of is het de getrainde politicus die van Victor Molkenboer een innemende burgemeester maakt? Een bestuurder zonder Haagse pretenties, die zich sterk wil maken voor de kwetsbaren in de samenleving. “Op een of ander manier gaat mijn leven steeds in fases van zeven, acht jaar. De komende acht jaar zal ik dus wel in Woerden blijven. Prachtige stad, hoofdstad van het Groene Hart”, voegt hij trots toe. “En er is veel te doen. De bevolking verandert van samenstelling, er komen nieuwe wijken waar mensen van buiten de regio komen wonen, de centrale positie in het land laat de transportsector groeien, maar er is ook de zorg om het Groene Hart te behouden, terwijl de situatie op het platteland verandert. Waar ligt de balans

tussen natuur en wonen? Ik ben mij bewust dat wat je nu beslist, vergaande invloed heeft op de toekomst van de volgende generatie. En niet altijd is de wens van nu, goed voor de lange termijn. Dat heb ik als historicus wel geleerd.”

Deuren openen

Als burgemeester heb je ook een lobbyende taak. “Toen mij gevraagd werd om ambassadeur van de Stichting de Mantelmeeuw te worden, heb ik van harte ja gezegd en dat doe ik echt niet zomaar.

Onze samenleving wint aan waarde met particuliere initiatieven zoals het inloophuis voor kanker, het hospice en de vrijwillige thuiszorg. Deze initiatieven passen in mijn overtuiging dat zorg voor elkaar - en helemaal voor de kwetsbare mensen - een groot goed is. Als burgemeester kan ik deuren openen, mensen aanzetten om dit initiatief te steunen, wijzen op het belang van De Mantelmeeuw. In mijn functie vind ik het niet passend om lid te zijn van één bepaald clubje dat zich inzet voor goede doelen, ik wil mij vrij voelen om voor alle

zwakke partijen in de samenleving op te komen, los van een Rotary of een Lionsclub. Als ambassadeur voel ik mij dan ook heel erg op mijn plaats. Maar, zo heb ik tegen Mirjam Bijlenga gezegd - jullie directeur die precies de goede vrouw op de goede plaats is - zet mij dan ook in! Nodig mij uit bij open dagen, op manifestaties en laat mij kennismaken met jullie bestuur, de vrijwilligers en het huis. Ik wil weten welke onderwerpen er spelen, want alleen dan kan ik inhoud geven aan mijn ambassadeurschap.”

Interview:

Aagt de Ruijter de Wildt

Korenfestival Mantelmeeuw groot succes

Zeven zangkoren uit het Groene Hart zongen zaterdag 12 oktober op een zonovergoten Kerkplein in Woerden voor honderden enthousiaste toehoorders. Samen gaven ze vorm aan het Kornfestival van Stichting de Mantelmeeuw. Hun muziek inspireerde het publiek tot meezingen, een dansje en zelfs af en toe tot een traan van ontroering.

Het drukbezochte Kornfestival werd voorafgegaan door een carillonconcert. Gedichten van Maartje van den Bosch uit Linschoten en van stadsdichter Marco van der Bij gaven de dag extra kleur. De verkoop van houten beelden van Woerdenaar Jan Bos en van schilderijen van Roel van der Bij en de overleden Linschotense kunstenares Riek ter Maat (beschikbaar gesteld door Jannie Maakenshijn) bracht 750 euro op. Ook meldden zich ruim zestig mensen aan als donateur van de Stichting.

Het festival werd gesubsidieerd door het Cultuur Platform Woerden en de gemeente. Rotaryclub Woerden Oude-Rijn financierde het carillonconcert en de plaatselijke middenstand toonde zijn betrokkenheid door verschillende onderdelen te sponsoren.

◀ Foto: www.HansPieters.nl

Collecte: ruim tienduizend euro

Ruim tienduizend euro was de opbrengst van de collecte die in augustus werd gehouden voor De Mantelmeeuw. Tientallen vrijwilligers gingen met hun collectebussen huis-aan-huis op pad in Woerden, Harmelen, Kamerik, Zegveld en Linschoten. Voor mevrouw Joke Staal, de collectant met de hoogste busopbrengst (bijna driehonderd euro) was er een leuk boeket. “Met de bloemen ben ik blij”, zegt ze, “maar dat mijn collectebus het hoogste bedrag bevatte is natuurlijk vooral te danken aan al die gulle gevers!” De Mantelmeeuw is voor haar financiering voor een belangrijk deel afhankelijk van giften, donaties en sponsoring.

Goud voor De Mantelmeeuw

Bezoekers van de Woerdense Koeienmarkt hebben De Mantelmeeuw uitgeroepen tot ‘Gouden vrijwilligersorganisatie van Woerden’. Bij een kraam van de SGP/ChristenUnie konden de Koeienmarkt-gangers vrijwilligersinitiatieven nomineren voor deze waarderingsprijs. De Mantelmeeuw werd van alle 55 genomineerden het meest genoemd. Mantelmeeuw-voorzitter Jos

Borghols en seniorvrijwilliger Wilma de Roo namen bloemen en gebak voor de vrijwilligers en bewoners van het hospice in ontvangst.

“Het grote aantal vrijwilligersinitiatieven en de vrijwilligers die in Woerden actief zijn: dat is iets om te koesteren”, zei SGP-fractievoorzitter Henk van Dam bij die gelegenheid. “Tegelijk moeten we met die vrijwilligers wel voorzichtig zijn. Ze verzetten bergen werk, en goede ondersteuning daarbij is cruciaal. De manier waarop De Mantelmeeuw dit organiseert, met scholing en goede zorg voor haar vrijwilligers, is daarin een indrukwekkend voorbeeld.”

Soms krijg je meer tijd dan verwacht...

“Mensen vragen weleens hoe lang iemand bij De Mantelmeeuw mag en kan blijven”, zegt directeur Mirjam Bijlenga. “Want soms verblijven bewoners wel eens langer in ons hospice dan de termijn van enkele maanden.”

Stichting De Mantelmeeuw zet zich in voor mensen die nog maar kort te leven hebben. De behandelend arts geeft aan dat de levensverwachting moet worden ingeschat op een paar weken tot een paar maanden. “Mensen die nog maar kort te leven hebben, willen vaak ook weten hoeveel tijd ze nog hebben. Met die kennis kunnen ze keuzes maken in wat ze nog willen, zaken afronden en met hun familie toelevens naar een afscheid”, zegt Bijlenga. “In het hospice hebben we het

afgelopen jaar gezien dat het toch anders kan gaan dan de artsen hadden voorzien. Gelukkig maar, want in alle nederigheid kun je ook constateren dat niet alles in dit leven beheersbaar is. Soms leeft iemand tegen alle verwachtingen in langer. Dan blijkt dat er dagen toegevoegd worden aan het leven, misschien ook wel door de zorg, de aandacht en liefde die een stervende door alle betrokkenen geboden wordt.”

“Wij vinden het van belang dat we als Mantelmeeuworganisatie in zo’n situatie alles goed meewegen. We hebben wel richtlijnen, maar er is geen standaard regelgeving, want ieder mens en elke situatie is anders. Iedere bewoner, ieder verblijf, elke verblijfsduur en dus elke afweging daarover is uniek. Daarom moeten

we in het belang van alle betrokkenen een aantal vragen beantwoorden in de zoektocht als het gaat over de verblijfsduur. Is ons hospice nog wel de meest geschikte plek? Sluit de zorg die wij bieden nog aan bij de behoefte? Is er nog steeds sprake van een korte levensverwachting, die rechtvaardigt dat iemand in het hospice blijft? Uiteraard zonder daarbij uit het oog te verliezen dat er ook anderen zijn, die aanspraak moeten kunnen maken op hospicezorg. We realiseren ons in zo’n proces dat zorgvuldigheid heel belangrijk is, want we zijn allemaal kwetsbaar als het gaat over de emoties die horen bij de laatste fase van het leven”, zegt ze. “Als iemand aan het eind van zijn leven meer tijd krijgt dan verwacht, moeten we daarin als betrokkenen, naasten en hospice-organisatie de juiste weg zien te vinden.”

Omgaan met rouw, gespreksgroep via De Mantelmeeuw

Sinds dit najaar 2013 bieden De Mantelmeeuw en het Johanneshospitium in Wilnis de mogelijkheid om gebruik te maken van een gespreksgroep ‘Omgaan met rouw’. Als je een dierbare hebt verloren kan het fijn zijn je ervaringen te uiten, gehoord en begrepen te worden. Het gevoel dat je er niet alleen in staat, praten met lotgenoten en een deskundige als begeleider: dat kan helpen. De rouwgroepen, een mooi samenwerkingsverband tussen twee hospices, starten tweemaal per jaar.

Zie voor verdere informatie www.demantelmeeuw.nl.

“Ik zou nog zo graag één keer...”

In de laatste fase van hun leven hoor je het mensen vaak zeggen: “Ik zou nog zo graag één keer...”. Ook in Hospice De Mantelmeeuw horen wij regelmatig dat een bewoner de wens uit om nog éénmaal de zee te zien, het bos te ruiken na een regenbui of afscheid te nemen van collega’s op het werk. Stichting Ambulancewens is een stichting die dit mogelijk maakt. Meer dan 200 (medisch) vrijwilligers staan klaar met hun kennis, kunde en ervaring (en een wagenpark aan ambulances) om de meest uiteenlopende wensen mogelijk te maken. Op hun site www.ambulancewens.nl staat een aantal verhalen beschreven. In 2012 hebben ze 1.041 wensen in vervulling doen gaan. Een imposant aantal. Sinds augustus vorig jaar beschikt Stichting Ambulancewens eveneens over een vakantiewoning in de bossen van Beekbergen. Een prachtig huis, voorzien van alle gemakken, staat klaar zodat er nog van de natuur genoten kan worden met de juiste medische zorg in de buurt. Stichting Ambulancewens werkt samen met o.a. musea en dierentuinen die te kennen hebben gegeven hun deuren te willen openen om een laatste wens te honoreren. Want als het hart zich opent, volgen deuren als vanzelf.

School aanmelden voor Levensjas kan nog steeds! ➔

Docenten die op hun basisschool in Woerden of omgeving ‘De Levensjas’ willen laten opvoeren kunnen zich nog steeds aanmelden. ‘De Levensjas’, een schoolproject van één dagdeel voor basisscholieren, bestaat onder meer uit een pakkende korte toneelvoorstelling met creatieve opdrachten. Het project helpt kinderen bij vragen over ‘afscheid nemen’. Leerkrachten kunnen hun klas bij Mirjam Bijlenga van De Mantelmeeuw (kostenloos) voor zo’n toneelvoorstelling aanmelden. Bij basisschool De Fontein in Harmelen deden dit jaar al drie klassen mee met het project.

Column: Dochters

Tekst: Trudy ten Have

Ze zitten stilletjes in de huiskamer een tijdschrift door te bladeren, maar ze lezen niet. Het is onwennig. De moeder van deze twee zusjes van rond de 15 jaar ligt in de kamer verderop. De oudste vertelt even later dat hun moeder een maand geleden nog niets mankeerde en nu zó ziek is. Irma is in diepe slaap, ze kan geen contact meer maken. Ze wordt niet meer beter, dat beseffen de meisjes maar al te goed. Het gaat snel.

We drinken samen thee, de koektrommel blijft open, zo snoepen en praten we wat van de tijd weg. Ik bedenk dat ik – als ‘huisfotograaf’ – mijn camera in m’n tas heb. De meisjes vinden het wel leuk om in de tuin wat foto’s van hen te laten maken. Ze gaan er echt voor staan en bedenken dan dat hun make-up niet is bijgewerkt en dat ze eigenlijk met andere kleren op de foto willen. Ik beloof hen de volgende dag een mini-fotoshoot. Vader Henk heeft er ook wel oren naar, maar dan anders. Hij wil graag een foto van het hele gezin rond het bed van Irma.

Weer binnen zie ik dat de moeder van Irma naast haar zit. Aan het bed bij haar stervende dochter. Moeder heeft haar hand over de hand van Irma gelegd. Ik zie dat die hand zich probeert los te maken. En dat lukt heel langzaam. Moeder is verdrietig, ik zie tranen over haar wangen gaan en leg m’n hand even op haar schouder. Ze barst in snikken uit en pakt mijn hand. Die houdt ze stevig vast. Ze vertelt over haar andere verliezen.

De tranen hebben de ruimte gekregen en haar verhaal ook. Dat lucht haar op. Mijn voorstel om een foto te maken van de handen van moeder en dochter vindt ze geweldig. De foto wordt óók geweldig.

De plannen voor de mini-fotoshoot de volgende dag zijn gewijzigd, want Irma is al overleden. En toch wil Henk die ene foto rond Irma. Maar eerst moet er nog gewerkt worden: de dochters willen namelijk hun moeder mooi maken! In de stad gaan ze kleren voor Irma kopen en nog een cadeautje voor in de kist.

Als Irma de nieuwe kleren aan heeft, gaan de zusjes aan de gang: met op de achtergrond de radio op 100% NL, gaan er zachte kwastjes oogschaduw over de ogen van Irma, dan nóg voorzichtiger mascara erbij, een beetje lippenstift, een luchtje, haren netjes, een kussentje links, een beertje rechts.... Het gaat de meiden goed af. En op de foto’s is voor altijd te zien hoe liefdevol ze dit doen. Dan zijn ze klaar en Henk komt de stand van zaken bekijken. Hij is trots op zijn meisjes én op Irma. Het is tijd om zijn fotowens in vervulling te laten gaan, vindt hij.

Met elkaar staan ze rond het bed van mooie Irma. Ze slaan de armen om elkaars schouders en staan stil naar Irma te kijken. Ik maak de foto’s. En op de achtergrond hoor ik Marco Borsato zijn lied ‘Dochters’ zingen.

Een vernieuwde Nieuwsbrief aan het begin van een nieuw jaar: de redactie wenst u prettige feestdagen en een voorspoedig en gelukkig 2014!

Verenigingsactiviteiten

Lezingen

Bestuursleden van de Vereniging en van de Stichting houden op verzoek lezingen. Een verzoek hiertoe kunt u indienen via het kantoor.

Open huis bij het hospice

Iedere 1e zaterdag van de maand tussen 10:00 en 12:00 uur houden wij open huis. U hoeft zich hiervoor niet aan te melden.

VERENIGING VRIENDEN VAN DE MANTELMEEUW

Secretariaat:
Meeuwenlaan 14
3443BC Woerden

KvK nummer: KvK Utrecht 41265227

Lidmaatschap
Voor €20 per jaar kunt u lid worden van de Vereniging Vrienden van De Mantelmeeuw.

Informatie: kantoor Stichting De Mantelmeeuw.
T. 0348 4237 84 of 06-547 07 051

Bankrekening (IBAN): NL23 RABO 0338 3001 39
t.n.v. Vereniging Vrienden van de Mantelmeeuw

STICHTING DE MANTELMEEUW

Kantoor: 0348-423784

Voor zorgaanvragen kunt u bellen met
06-21244402 of 06-21245931

Voor meer informatie: www.demantelmeeuw.nl

COLOFON

De Nieuwsbrief is het contactblad voor de Vrienden van De Mantelmeeuw en verschijnt driemaal per jaar.

Redactie:
Adriëne Lansbergen
Janine Peek
Aagt de Ruijter de Wildt

Mailadres redactie: info@demantelmeeuw.nl

Drukwerk:
Selection Print en Mail

Vormgeving
Joni Israëli